

LIBRIS | We know
books

WILBUR
SMITH

ȘI
IMOGEN ROBERTSON

REGELE REGILOR

Traducere și note de
ANA IRIMESCU

UNIVERS

2022

Amber Benbrook fu orbită pentru o clipă când pași afară din răcoarea umbră a Clubului Gheziera, în lumina soarelui din Cairo. Își pierdu echilibrul pe treptele mici care duceau până la trotuarul cu pietriș și, instinctiv, îl strânse de braț pe logodnicul ei, maiorul Penrod Ballantyne. El o sprijini și privi cu drag în jos, în ochii ei minunați. Ea îi întoarse un zâmbet.

– Încă nu cred că m-am obișnuit cu cizmele astea noi, Penny. Vanzătoarea mi-a spus că sunt ultima modă și au fost teribil de scumpe, dar se pare că nu sunt făcute să te plimbi în ele.

Suspină și își scoase un picior afară de sub pliurile lungi ale fustei sale în dungi, întorcându-și puțin glezna ca să-și examineze cizmele îngrijite, de piele întoarsă, cu tocuri delicate și joase și cu prinderea elaborată în cârlige, ochiuri și panglici.

– În harem, obișnuiam să mă plimb desculță în majoritatea zilelor.

Penrod își încleștă maxilarul. Căpitanul Burnett și locotenentul Butcher din Garda Coldstream a Maiestății Sale stăteau în spatele lor, în umbra porticului. Auziseră, cu siguranță, micul discurs al lui Amber și remarca ei despre harem avea să facă înconjurul clubului înainte de cină.

Penrod o admira pe Amber, o iubea chiar, dar era obligat să-i explice iarăși că logodnica unui ofițer superior n-ar

trebui să vorbească despre anumite lucruri în public și că timpul petrecut de ea în haremul lui Osman Atalan, un inamic important al Imperiului Britanic, era, cu siguranță, unul dintre ele.

În cele două săptămâni care trecuseră de la logodna lor, Penrod descoperise că legătura sa cu o asemenea tânără frumoasă avea dezavantajele, ca și plăcerile ei. Din multe puncte de vedere, Amber era o nestemată de primă clasă. Era frumoasă, izbitor de frumoasă. Bătrâna sa doică din Sudan o alinta cu numele *al-Zahra*¹, Floarea, iar numele i se potrivea. La șaisprezece ani, silueta ei era suplă într-un mod adolescentin, dar plină de feminitate și, cu toate că trăise aproape toată viața ei în Africa, avea pielea de culoarea laptelui, părul blond și ochii albaștri ai unui înger de pe o carte poștală de Crăciun. În plus, avea un farmec inocent, era inteligentă fără să fie înfumurată și prietenoasă fără să fie îndrăzneată. Până acum, se dovedise alegerea ideală pentru un om ca Penrod. El era un ofițer ambițios decorat deja pentru curajul său, dar avea tendința să intre în conflict cu superiorii săi, din vreme în vreme, și un temperament pe care nu-l putea controla întotdeauna. O asemenea soție fermecătoare și minunată ar fi trebuit să fie un avantaj politic perfect, netezindu-i ascensiunea prin ranguri spre înaltul comandament.

Cu toate acestea, nu doar frumusețea lui Amber o făcea faimoasă: istoria ei o transformase, de asemenea, într-un obiect de fascinație. Fusese unul dintre puținii supraviețuitori ai asediului de la Khartoum, acea pată teribilă de pe mândria imperială britanică. Timp de zece luni, generalul Gordon, eroul campaniilor britanice din China, apăruse orașul de războinicii rebeli din Sudan și de liderul lor spiritual,

¹ În limba arabă, în original.

aclamat ca Profetul renăscut de către adepții săi, dar numit „Mahdi cel Nebun“ de către reporterii îngroziți ai ziarelor britanice. În timp ce membrii parlamentului din Westminster și jurnaliștii importanți din presa londoneză ceruseră ca Gordon să fie salvat, miniștrii de stat ezitaseră și orașul fusese lăsat să moară de foame. Penrod se dovedise singurul ofițer de informații capabil să se strecoare printre liniile inamice și să ducă mesajele și ordinele guvernului său la Gordon și la consulul britanic din oraș, David Benbrook. Apoi Penrod le întâlnise pe frumoasele fete Benbrook, pe Rebecca, cea mai mare, care se purta ca o gazdă la masa sărăcăcioasă a tatălui său, și pe gemenele Amber și Saffron, care-și petreceau majoritatea zilelor măcinând alge de râu ca să hrănească oamenii. Penrod luptă pe zidurile orașului ca să le apere de asalturile repetate ale războinicilor lui Mahdi, iar apoi conduse trupele guvernamentale printr-un deșert perfid pentru a ridica asediul, însă asistența sosi prea târziu. Înainte ca forțele britanice să poată să ajungă în Khartoum, dervișii¹ lansară un ultim atac peste râu. Într-o zăpăceală plină de foame și febră, Amber Benbrook îl văzu pe Gordon ucis și pe propriul ei tată decapitat pe stradă, în timp ce încerca să-și ducă familia într-un loc sigur.

Sora geamănă a lui Amber, Saffron, scăpase cu un comerciant care fusese de asemenea prins în asediu, un om pe nume Ryder Courtney, cu care se și căsătorise de atunci, dar Amber și sora ei mai mare, Rebecca, fură luate ca pradă de război și ținute inițial de Mahdi însuși, apoi de cel mai puternic războinic al său, Osman Atalan. Penrod refuză să le părăsească pe surori, dar fu trădat când se infiltra în tabăra lui Osman, apoi ținut ca sclav al lui Osman și torturat multe luni de zile.

¹ Aici și în continuare, cu sensul de membru al comunității islamice sufite.

Rebecca alese să fie concubina favorită a lui Osman, convingându-l că Amber era încă prea tânără pentru patul său și devenind ea însăși, în locul lui Amber, amanta care-i satisfăcea poftetele. Pentru un timp, păru că fuseseră uitați, dar Saffron, Ryder Courtney și prietenii arabi ai lui Penrod puseră în scenă o salvare îndrăzneată dinspre râu, tocmai când frumusețea pe cale să se împlinească a lui Amber începea să atragă atențiile lui Osman. Cu toate acestea, Rebecca refuză să plece. Era deja însărcinată cu copilul lui Osman. Convinsă că avea să fie un fiu, alese să-l crească sub protecția tatălui său islamic, decât să-l expună ca pe o corcitură batjocurii propriului ei popor.

Amber își petrecu săptămânile de după salvarea ei scriind tot ce-și putea aminti despre ce se întâmplase și descoperi în ea un talent pentru a spune povești. Cartea care rezultă, *Sclavii lui Mahdi*, deveni o senzație internațională. Toată lumea o citi, de la prim-ministrul Marii Britanii, la cel mai prost plătit, murdar de cerneală și incompetent funcționar al serviciului guvernamental din Cairo. Amber fusese în Anglia pentru publicare, dar nu putuse să stea multă vreme departe de Africa. Se întoarse la Cairo și la Penrod, la timp pentru cea de-a șaisprezecea aniversare a ei, celebrată în Hotelul Shepherd împreună cu sora ei geamănă. Logodna lui Amber cu Penrod păru un final potrivit pentru acest basm.

La început, Amber fu binevenită în societatea din Cairo, dar Penrod era tot mai conștient că logodnica lui nu se purta cum ar fi trebuit să se poarte o tânără englezoaică, iar incapacitatea ei de a face asta atrăgea comentarii. Nu tremură și nu leșină când fu menționat orașul Khartoum, descrise cu savoare împușcarea unui crocodil sau a unui *kudu* și, în loc să refuze să vorbească despre soarta teribilă a surorii sale

mai mari, Amber spuse deschis că-i părea foarte rău să nu-și cunoască nepotul și că spera că sora ei, Rebecca, era fericită cu prietenele sale din harem. Adăugă că bebelușul era probabil mai drăguț decât majoritatea, pentru că Rebecca era frumoasă și Osman Atalan – foarte arătos. Toate mamele albe din Cairo se simțiră insultate adânc de remarcile ei. Comentariile șuierate în legătură cu comportamentul ei îl necăjeau și-l stânjeneau pe Penrod. Dacă nu urma să învețe codurile nescrise ale clubului și ale armatei, Amber nu era așa un avantaj pentru cariera lui, după cum se așteptase. Apoi lua în calcul asocierea ei nefericită cu Ryder Courtney. Penrod era fiul cel mic al unui baron și avea o mulțime de bani, din averea familiei, plus solda lui militară. Fusese educat la Harrow și-și descoperise talentul pentru limbi străine călătorind prin Europa, înainte de a intra în armată. Era un ofițer, un gentleman născut să comande, loial reginei și Imperiului. Courtney era un comerciant, un om care se ridicase singur, care luptase pentru fiecare bănuț pe care-l avea și care se arăta pe față disprețuitor față de orice formă de militarie. Este adevărat că se războise cu mare vitejie cu der- vișii și că jucase un rol cheie în salvarea lor de sub Osman Atalan, dar Penrod ar fi preferat ca sora logodnicei sale să se fi măritat cu un paznic de vânătoare.

În timp ce Amber își examina cizma, Penrod se uită în sus și o observă pe Lady Agatha Woodforde, care îi privea de la balconul de deasupra, cu un zâmbet ușor pe buze. Simți cum i se strânge stomacul. Ea îi prinse privirea și făcu o grimasă mică de dispreț. Dintr-o dată, Penrod se trezi amintin- du-și corpul ei gol într-o încurcătură de cearșafuri de bumbac de calitate, în dormitorul său din Hotelul Sheppard. Cu toate astea, își șterse imaginea din minte. Deocamdată,

cel puțin, avea să-i fie credincios viitoarei sale neveste, destul de dificilă.

– Ballantyne! Ai grijă la buzunare!

We know
books

Era un strigăt al unuia dintre ofițerii care rânjeau încă la remarcile lui Amber referitoare la harem. Penrod se întoarse și privi în față un băiat tuciuriu cam de zece ani. Băiatul avea deja mâna subțire băgată în buzunarul de la jacheta lui Penrod. Se trase câțiva pași, în vreme ce Penrod încercă să-l prindă, și își deschise pumnul ca să arate ceasul de buzunar cu afișaj direct al lui Penrod, din aur de 18 carate, apoi se întoarse și fugi. Șoferii și servitorii care erau adunați în fața clubului se aruncară după el, dar el se feri, se suci și le alunecă printre degete ca un țigar. Penrod îi aruncă o privire lui Amber.

– Nu-ți face griji pentru mine, Penny, spuse Amber trăgându-și mâna din mâna lui. Recuperează-ți ceasul.

Penrod îi făcu cu ochiul și o luă la fugă urmărind tânărul hoț de buzunare.

Amber îl privi cum plecă și își simți pielea îmbujorată. Era atât de arătos; numai privindu-l, gura ei devenea uscată, iar inima îi bătea într-un mod care era și delicios, și înfricoșător. Deși subterfugiul subtil al surorii sale îi îngăduise să părăsească haremul neatinsă, câtă vreme trăise acolo Amber auzise destul cât să știe la ce anume să se aștepte în noaptea nunții. Ideea de a face asemenea lucruri cu iubitul ei Penrod o înfricoșă și, totodată, o făcu disperată să se mărite cât mai repede cu putință.

– Domnișoară Benbrook?

Căpitanul Burnett se apropie de ea din umbra verandei.

– Poate vă pot ajuta. Aveți nevoie de o trăsură înapoi la hotel?

Ea clipi către el.

- De ce-aș avea nevoie de asistență pentru asta? Araba mea e mult mai bună decât a dumneavoastră.

În spatele ei, în umbra holului de la intrare, Amber auzi o femeie râzând cu poftă. Se întoarse și văzu o blondă destul de frumoasă mergând spre ei pe pavajul cadrilat al holului cu grația ușoară și feroce a unei pisici. Amber crezu că o recunoștea, dar știu că nu fuseseră prezentate.

- Te-a pus la locul tău, Burnett! spuse femeia, întinzând mâna spre Amber. Draga mea, eu sunt Lady Agatha Woodforde și sunt *atât* de încântată să te întâlnesc. Vezi, sunt o foarte veche prietenă a maiorului Ballantyne. Permite-mi să-ți ofer un ceai câtă vreme este plecat să prindă hoți.

Amber se gândi cu jind la camerele sale din Hotelul Shephard. Voia să-și schimbe cizmele astea oribile.

- Vreau să aud totul despre povestea ta de dragoste, draga mea, continuă finuț Lady Agatha, iar eu o să-ți spun toate detaliile dramatice de la fostul loc de muncă al maiorului Ballantyne.

Amber își aminti unde o mai văzuse. La un moment dat, când se plimbase pe lângă un grup de doamne și domni pe terenurile clubului, simțise privirea lor insistentă asupra ei și auzise apoi un hohot de râs imediat după ce trecuse. O făcuse să se simtă stânjenită și expusă. Se întorsese de mai multe ori și o văzuse pe Lady Agatha în mijlocul aceluia grup, privind-o. Deși acum părea suficient de prietenoasă.

- Însoțește-mă! Deși e urât din partea lui Penrod s-o ștergă și să te lase așa de dragul unui ceas de buzunar.

- Eu i-am dat ceasul acela, spuse cu simplitate Amber. Este gravat.

Lady Agatha râse din nou, arătându-și dinții dreپți și albi.

- Asta explică lucrurile! Trebuia să plece, din moment ce era un cadou de la *tine*.

Zâmbi și atinse mâneca lui Amber. Era prea tentant. Amber nu obosea vorbind despre Penrod, și chiar Saffron, care era de cele mai multe ori o soră indulgentă, începea să-și dea ochii peste cap când Amber vorbea despre el și planurile lor de nuntă. Prin mintea lui Amber trecu o suspiciune, așa că o scrută pe Agatha. Era frumoasă, dar destul de bătrână, decise Amber. Trebuia să aibă cel puțin douăzeci și cinci de ani. Gândul era reconfortant, așa că îi dădu mâna și se lăsă condusă de ea.

* * *

Băiatul avea un avans considerabil față de el, dar Penrod simțea că nu-și punea întregul efort la bătaie ca să scape. Penrod luă asta ca pe o insultă. În timp ce alergară pe pod și în oraș, evitând vânzătorii de apă în *jellabiya*-le¹ lor de culoarea cerului, cu ploștile lor umflate de pe umeri, și trăsurile europenilor care mergeau de la club la birou și acasă, băiatul se opri și privi înapoi, iar când văzu că Penrod îl urmărea încă în viteză, rânji înainte să o ia din nou la fugă. Imediat după ce coborâră de pe pod, Penrod se așteptă ca băiatul s-o ia spre labirintul de străzi întortocheate și înguste care formau cartierul Arab, dar, în schimb, continuă în jos pe bulevardul principal, dincolo de fațada elegantă a Operei și Grădinile Esbekeeyah. Băiatul dansă prin mulțimile de abisinieni și turci, turiști europeni legănându-se ciudat pe asini răbdători, albanezi cu eșarfele lor multicolore și beduini mândri și distanți.

- De-a ce te joci, băiete? se întrebă Penrod cu voce tare și mari viteza.

¹ Veșmânt lung tradițional egiptean, purtat atât de bărbați, cât și de femei;

Băiatul fu înjurat într-o duzină de limbi în timp ce, cu un salt grațios, trecu ca un campion la sărituri peste un gard viu ornamental de joasă înălțime și sfâșie iarba, apoi țâșni înapoi pe drum, strecurându-se pe sub nasul unei cămile deranjate, și se îndreptă către umbrele înguste ale clădirilor de vizavi. Penrod trase mai adânc în plămâni aerul fierbinte și condimentat al orașului și simți înțepătura transpirației sub guler. Plăcerea urmării îi înfierbântă sângele și îi lungi pasul.

Băiatul privi peste umăr. Fața lui mică exprimă șoc și îngrijorare când realizează că Penrod îl ajungea din urmă. Își lăsa capul mai jos, își ridică genunchii, grăbindu-și ritmul, apoi, brusc, se aruncă chiar în mijlocul bazarului de mătăsuri. Penrod înjură și se forță să alerge mai repede, știind că labirintul încurcat al aleilor era ascunzătoarea perfectă pentru hoț. Trebuia să nu-l scape din ochi nici măcar o secundă; ceasul avea o valoare specială pentru el. Pe măsură ce drumul se îngusta, doi bărbați, care cărau o cușcă mare de răchită plină cu curcani vii, prinsă pe un par așezat între ei, începură să traverseze prin fața băiatului, care accelera. Băiatul se ghemui și derapă pe călcâiele sandalelor lui de piele pe sub cușca în balans. Amuzați, cei doi bărbați își așezară încărcătura ca să se holbeze după el. Penrod urlă un avertisment în timp ce sări peste cușcă, atingând cu mâna pavajul prăfos când ateriză și, ridicându-se brusc, o luă din nou la fugă după băiat.

Alergară de-a lungul liniei lungi de tarabe șubrede, cu mătăsuri atârinate, țesute în auriu și violet, cu vânzătorii trăgându-și cu iuțeală mărfurile din fața perechii năvălitoare. Penrod se apropia de băiat când acesta făcu brusc dreapta într-o curte îngustă, și o săgeată fulgerătoare de lumină îl izbi pe Penrod ca o lovitură după umbra adâncă a bazarului principal. Băiatul se prinse de fântâna din mijloc, se folosi de

moment ca să se strecoare pe alături și o zbughi. Schimbarea de direcție aproape funcționează, dar Penrod se lasă ghidat de instinctele sale, perfecționate de ani de triumf pe terenul de polo și pe câmpul de luptă, se împinse în fântâna cu piciorul stâng, aruncându-se în lateral și înapoi după băiat. Acum băiatul era stresat, privind prea des în urmă să verifice progresul următorului său. Arabi bătrâni cu turbane albe și verzi își ridicară cămile delicate de cafea, păzindu-le cu degetele lor lungi, și începură să pună pariuri pe rezultatul cursei. Băiatul privi din nou înapoi și se împiedică în lucrurile unui tinichigiu, împrăștiindu-i mărfurile pe pământ în timp ce se prăbușea, dar, înainte ca deținătorul standului să poată să pună mâna pe hainele zdrențuite ale băiatului, acesta fu în picioare și o luă la fugă din nou. Penrod se agăță de zidul din dreapta, urcându-se pe o grămadă precară de cufere de ceai fragile ca să evite obiectele de metal împrăștiate, apoi se aruncă asupra băiatului ca un vultur în picaj către un iepure. Prada sa se întoarse încă o dată și păru că, în sfârșit, băiatul își pierduse norocul. Era o fundătură, un gol între case, plină cu gunoi și țevi sparte. Băiatul se avântă în stânga printr-o poartă de lemn, lăsată întredeschisă sub un arc placat cu gresie. Penrod îl urmări chiar la timp ca să-l vadă cum urca în grabă scările de piatră din curte către o ușă de cedru încrustat, care ducea în interiorul casei. Plonjă după el în întunericul brusc al casei vechi și urmă sunetul pașilor băiatului, care urcau. O femeie ieși în casa scării și urlă, acoperindu-și fața în vreme ce Penrod trecea pe lângă ea. Scările deveniră mai brute și nefinisate pe măsură ce le urcau, copii mici și pisici curioase îi priveau din intrări înguste, apoi Penrod se trezi dintr-o dată din nou afară, în lumina și căldura soarelui de după-amiază, pe un acoperiș plat, punctat de cutii de